

Лаодикия — номер четири

Припокриващи се истории

Jeff Pippenger

2023-09-01

Аспектът, на който посочих, че Стивън Хаскел вероятно не е видял, макар да го е поддържал чрез признаването си на истините, които изваждат на светлина този факт, е, че в историята при края на древния Израил едновременно се открива началото на съвременния Израил, застъпващо се със същия исторически период. Когато Христос утвърждаваше завета с мнозина за една седмица (две хиляди петстотин и двадесет дни), древният Израил преживяваше опитността на Лаодикия, на прага да бъде избълван от устата на Господа. Едновременно с това съвременният Израил преживяваше опитността на Ефес. Лаодикия на древния Израил биваше разпръсвана, а Ефес на съвременния Израил биваше събиран в самата същата история.

И „да“, ако се питате, съзнавам, че седмицата, в която Христос потвърди завета в изпълнение на девета глава на Даниил, която започна с Неговото кръщение и завърши с убиването с камъни на Стефан, не беше буквално две хиляди петстотин и двадесет дни, но пророчески тя съвсем определено беше такава, защото пророчески една година е равна на триста и шестдесет дни. Триста и шестдесет дни, умножени по седем, са две хиляди петстотин и двадесет дни, а „точният център“ на тази пророческа седмица е кръстът. Пророчески Христос постави кръста в самия център на пророческия период от две хиляди петстотин и двадесет дни, като по този начин показва, че „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са установени и утвърдени чрез Христовия кръст. Не е случайно, че когато сестра Уайт учи, както и прави, че и двете от свещените таблици на Авакум — схемата от 1843 г. и схемата от 1850 г. — имат пророчеството за две хиляди петстотин и двадесетте години в самия център на схемата, и двете схеми имат кръста в точния център на тази илюстрация.

„Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разбират, за да бъдат подготвени или за този живот, или за живота, който предстои. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Никой, който има дух да оцени нейното учение, не може да прочете дори един-единствен откъс от Библията, без да извлече от него някаква полезна мисъл. Но най-ценното учение на Библията не може да бъде придобито чрез случайно или откъслечно изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде разпозната от прибързания или невнимателния читател. Много от нейните съкровища лежат далеч под повърхността и могат да бъдат придобити само чрез прилежно изследване и непрестанно усилие. Истините, които съставят великото цяло, трябва да бъдат издирени и събрани — „тук малко и там малко“. Исаия 28:10.“

„Когато по този начин бъдат изследвани и събрани заедно, ще се установи, че съвършено си съответстват едно на друго. Всяко евангелие е допълнение към другите,

всяко пророчество — обяснение на друго, всяка истина — развитие на някоя друга истина. Образите на юдейската система стават ясни чрез евангелието. Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт — своето значение. И цялостният строеж, по замисъл и изпълнение, свидетелства за своя Автор. Такъв строеж никои ум, освен ума на Безкрайния, не би могъл да замисли или създаде.“ Възпитание, 123.

Наред с принципа, че всяка от седемте църкви се повтаря в милеристката история, а също и в нашата история, съществува и друг важен принцип, признат от ранния адвентизъм. Този принцип показва, че Светият Дух използва „вътрешни и външни“ пророчески линии на една и съща история, за да предаде истината. Милър е разпознал това и го е преподавал пряко. Той правилно е учил, че седемте печата от Откровение представляват история, паралелна на църквите, но в тази паралелна илюстрация печатите представляват външна, а църквите — вътрешна истина на една и съща история. Урия Смит също разглежда този принцип и използва думите „вътрешен“ и „външен“, които според мен са най-добрият начин да се изразят двете паралелни линии.

„Печатите са въведени пред нашето внимание в 4-та, 5-та и 6-та глава на Откровение. Сцените, представени под тези печати, са изложени в Откровение 6 и в първия стих на Откровение 8. Те очевидно обхващат събития, с които църквата е свързана, от началото на това домостроителство до Христовото пришествие.

„Докато седемте църкви представят вътрешната история на църквата, седемте печата разкриват великите събития от нейната външна история.“ Урия Смит, The Biblical Institute, 253.

Сега ще започнем разглеждането на седемте църкви. Важно е да се признае, че първите две църкви, а след това отново третата и четвъртата църква, имат взаимоотношение „причина и следствие“, което изисква те да бъдат разглеждани заедно. Смирна е църквата, която представя онези, които са преследвани от Рим, а Ефес е църквата, която занесе благовестието на целия свят.

„Именно в Антиохия учениците за пръв път бяха наречени християни. Това име им бе дадено, защото Христос беше главната тема на тяхното проповядване, на тяхното поучение и на техните разговори. Непрестанно те разказваха за събитията, станали през дните на Неговото земно служение, когато Неговите ученици бяха благословени с Неговото лично присъствие. Неуморно се спираха върху Неговите поучения и Неговите чудеса на изцеление. С треперещи устни и със сълзящи очи говореха за Неговата агония в градината, за Неговото предателство, съд и екзекуция, за търпението и смирението, с които бе понесъл оскърбленията и мъченията, наложени Му от Неговите врагове, и за богоподобното състрадание, с което бе се молил за онези, които Го преследваха. Неговото възкресение и възнесение, както и Неговото дело в небето като Посредник за падналият човек, бяха теми, върху които те с радост се спираха. С право езичниците можеха да ги наричат християни, защото те проповядваха Христос и отправяха молитвите си към Бога чрез Него.“

„Бог беше Този, Който им даде името християнин. Това е царско име, дадено на всички, които се присъединяват към Христос. Именно за това име Яков по-късно написа: „Не ви ли угнетяват богатите и не ви ли влачат пред съдилищата? Не хулят ли те онова достойно име, с което сте наречени?“ Яков 2:6, 7. А Петър заяви: „Но ако някой страда като християнин, нека не се срамува, а нека прославя Бога за това.“ „Ако ви хулят за Христовото име, блажени сте; защото Духът на славата и Божият Дух почива на вас.“ 1 Петрово 4:16, 14.“ Деяния на апостолите, 157.

Ефеската църква представляваше ранната църква, която живееше „благочестиво в Христос Иисус“, което е „причина“, която винаги поражда „следствие“.

Да! И всички, които желаят да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени. 2 Тимотей 3:12.

Благочестието на Ефеската църква доведе до гонението, представено от църквата в Смирна. Двете църкви представят отношение на причина и следствие, а следствието изисква да бъде предшествано от причина. Гонението на кризата, свързана със закона за неделята, се подбужда от проявлението на онова, което Сестра Уайт нарича „първобитно благочестие“. Благочестие, което е било илюстрирано в минали, или първични, истории.

„Въпреки широко разпространеното отпадане от вярата и благочестието, в тези църкви има истински последователи на Христос. Преди последното посещение на Божиите съдби върху земята сред Господния народ ще настъпи такова съживление на първичното благочестие, каквото не е било виждано от апостолските времена насам. Духът и силата на Бога ще се излеят върху Неговите чеда. В онова време мнозина ще се отделят от онези църкви, в които любовта към този свят е изместила любовта към Бога и към Неговото слово. Мнозина, както от служителите, така и от народа, с радост ще приемат онези велики истини, които Бог е постановил да бъдат прогласени в това време, за да подготвят народ за второто пришествие на Господа. Врагът на душите желае да възпрепятства това дело; и преди да настъпи времето за такова движение, той ще се постарее да го осуети, като въведе негов фалшификат. В онези църкви, които успеят да подчинят своята измамна власт, той ще направи да изглежда, сякаш Божието особено благословение се излива; ще се прояви онова, което ще бъде смятано за голям религиозен интерес. Множества ще ликоват, че Бог върши чудни дела за тях, когато делото е на друг дух. Под религиозна привидност Сатана ще се стреми да разшири влиянието си над християнския свят.“ Великата борба, 464.

Среднощният вик на „последните дни“ е съживяването на „първичната благочестивост“, посочено в пасажа. Това е съживяване, което настъпва в едно движение, а не в църква. Историята, която Сестра Уайт използва, за да опише съживяването, е историята на „апостолските времена“, която е представена от църквата в Ефес. Това съживяване ще породи „гонение“.

„Мнозина ще бъдат хвърлени в тъмница, мнозина ще бягат за живота си от градове и селища, и мнозина ще станат мъченици заради Христос, като застанат в защита на истината.“ Selected Messages, book 3, 397.

„Животът на Христос на земята“ в следващия откъс представлява началото на Ефеската църква, но също така предобразява историята на лаодикийския адвентизъм в края на света.

„Правосъдието е отблъснато назад, и правдата стои надалеч; защото истината падна на улицата, и правотата не може да влезе. Да, истината изчезва; и който се отклонява от злото, прави себе си плячка.“ Исайа 59:14, 15. Това се изпълни в живота на Христос на земята. Той бе верен на Божиите заповеди, като отстрани човешките предания и изисквания, които бяха въздигнати на тяхно място. Поради това Той бе намразен и преследван. Тази история се повтаря.“ Притчи Христови, с. 170.

Опитността, представена чрез Ефес, протича едновременно с опитността на Лаодикия. Дребнавите, заядливи юдеи бяха лаодикийците на древния Израил, а Христос и Неговите ученици бяха ефесяните на съвременния Израил. Йоан Кръстител въведе ефеската църква и той представя църквата в „последните дни“, на която се противопоставят лаодикийците, които наричат себе си юдеи, но не са.

„Делото на Йоан Кръстител и делото на онези, които в последните дни излизат в духа и силата на Илия, за да събудят народа от неговото безразличие, са в много отношения едно и също. Неговото дело е образ на делото, което трябва да бъде извършено в този век. Христос трябва да дойде втори път, за да съди света в правда. Божиите вестители, които носят последната предупредителна вест, която трябва да бъде дадена на света, трябва да приготвят пътя за Христовото второ пришествие, както Йоан приготви пътя за първото Му пришествие. В това подготвително дело „всяка долина ще се издигне и всяка планина ще се снижи; кривото ще стане право и неравните места — равнина“, защото историята трябва да се повтори и още веднъж „славата Господня ще се яви, и всяка твар заедно ще я види; защото устата Господни изговориха това.“ Southern Watchman, 21 март 1905 г.

Ефес е „причината“, а Смирна е „следствието“. Пергам и Тиатир също представят отношение на причина и следствие. Пергам е църквата на компромиса, която поквари християнството, като го съчета с езичеството. Християнската църква падна, когато прие предпоставката, че е възможно идолопоклонството на езичеството да съществува съвместно в нейните предели. Император Константин е символът на тази компромисна история, а неговата пророческа роля беше да произведе отстъплението от истинското християнство преди разкриването на папството.

Никой да не ви мами по никакъв начин; защото онзи ден няма да настъпи, докле не дойде първо отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, тъй щото той, като Бог, сяда в Божия храм, като показва себе си, че е Бог. Не помните ли, че когато още бях при вас, ви казвах това? И сега знаете онова, което го възпира, за да се яви в своето време. Защото тайната на беззаконието вече действа; само че няма да се яви, докле не бъде отстранен онзи, който сега възпира. И тогава ще се яви беззаконникът, когото Господ Исус ще погуби с дъха на устата Си и ще изтреби с явлението на Своето пришествие. 2 Солунци 2:3–8.

Църквата в Пергам беше „причината“, а Тиатир — „следствието“. Пророк Даниил често представя историята на езичеството, отстъпващо място на папството, а отстъплението, което предшества установяването на папството и което Павел посочи, е разгледано в Даниил 11.

Защото корабите от Китим ще дойдат против него; затова той ще се наскърби, ще се върне и ще се разгневи против святия завет; така ще постъпи; да, ще се върне и ще се съюзи с онези, които изоставят святия завет. И войски ще застанат на негова страна, и ще осквернят светилището, крепостта, и ще премахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. Даниил 11:30–31.

Църквата на компромиса, която отпадна, преди папската власт да бъде разкрита в историята, е представена от Даниил като „онези, които“ оставиха „светия завет“. След като те оставиха завета, тогава папството, представено от Даниил като „мерзостта, която докарва запустение“, бе поставено на престола на земята. Сестра Уайт отъждествява последните шест стиха на Даниил 11, когато заявява, че „пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение“. Последните шест стиха са окончателното изпълнение на Даниил 11, и тя учи, че историята, представена от тези последни стихове, е била предобразена от Даниил 11:30–36, който посочва историческата „причина и следствие“, представени от Пергам и Тиатир.

„Нямаме време за губене. Пред нас са смутни времена. Светът е раздвижен от духа на войната. Скоро ще се изпълнят сцените на смут, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесетата глава на Даниил е почти достигнало своето пълно изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.

„В тридесетия стих се говори за една сила, за която е казано: „стихове 30 до тридесет и шести, цитирани“.

„Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи.“ Manuscript Releases, № 13, 394.

Причинно-следствената връзка между Пергам и Тиатир, както и причинно-следствената връзка между Ефес и Смирна, се повтарят в „последните дни“. Протестантите в Съединените щати ще направят компромис с идолопоклонството, както е представено от Пергам (най-видимият белег на идолопоклонството е поклонението на слънцето), и когато отпаднат, пътят ще бъде подготвен за човека на греха, за да бъде отново пророчески разкрит. Докато отпадането и поставянето на папството на престола се повтарят, Бог едновременно ще издига църква, предобразена от Ефес, за да занесе на света вестта на Даниил и Откровение, и гонението, представено от Смирна, ще се повтори.

Ще разгледам последните три църкви, след като вземем предвид истината, че първите четири печата от Откровение са външна линия на истина, която върви успоредно на вътрешната линия на истина, представена от първите четири църкви. Както вече беше отбелязано, Урия Смит изразява това така:

„Докато седемте църкви представят вътрешната история на църквата, седемте печата разкриват великите събития от нейната външна история.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Покажахме, че първите четири църкви представляват две взаимоотношения на „причина и следствие“, които се повтарят в „последните дни“. Въз основа на пионерите на адвентизма, но още по-важно — въз основа на авторитета на Божието Слово, тези четири вътрешни истории на църквата следва да имат успоредна външна история, представена чрез първите четири печата. Първият и вторият печат отразяват същите характеристики на Ефес и Смирна, но използват бял кон, за да представят делото по разнасянето на християнството по света. Той представя външното дело на църквата, а вторият печат представя кървавата баня на Смирна с червен кон.

И видях, когато Агнецът отвори един от печатите, и чух, като че глас от гръм, едно от четирите живи същества да казва: Дойди и виж. И видях, и ето бял кон; и онзи, който седеше на него, имаше лък; и бе му даден венец; и той излезе побеждавайки и за да побеждава. И когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Дойди и виж. И излезе друг кон, червен; и бе дадена власт на онзи, който седеше на него, да отнеме мира от земята, така че людеите да се избиват един друг; и бе му даден голям меч. Откровение 6:1–4.

Захария съдържа няколко пасажа, които пряко отъждествяват четирите коня, представени в първите четири печата на Откровение. В един от тези пасажи, в десета глава, Захария посочва, че когато късният дъжд бъде излян, „Юдовото стадо“, което е Божият „дом“, ще бъде превърнато в „Неговия великолепен кон в битката“.

Искайте от Господа дъжд във времето на късния дъжд; и Господ ще направи светли облаци и ще им даде порои от дъжд, на всекиго трева на полето. Защото идолите говориха суета, и гадателите видяха лъжа, и разказваха лъжливи сънища; напразно утешават; затова те тръгнаха като стадо, бяха смутени, защото нямаше пастир. Гневът Ми се разпали против пастирите, и наказах козлите; защото Господ на Силите посети стадото Си, дома Юдов, и ги направи като Своя великолепен кон в битката. Захария 10:1–3.

Елън Уайт многократно посочва, че изливането на Светия Дух на Петдесетница е образ на късния дъжд, който сега се излива. Делото, извършено за света на Петдесетница, е представено от църквата в Ефес, а Ефес причинява гонението, представено от Смирна, която Йоан представя като „червения кон“ на втория печат. Първите два печата вървят успоредно с първите две църкви и илюстрират „последните дни“, когато късният дъжд се излива.

Духът на пророчеството също така избира едновременно края на третия печат и началото на четвъртия печат, като по този начин ги свързва заедно (причина и следствие), и така поставя историята, представена като съществуваща в нейните дни и в „последните дни“.

„Същият дух се вижда и днес, който е представен в Откровение 6:6–8. Историята ще се повтори. Това, което е било, ще бъде отново.“ Manuscript Releases, том 9, 7.

В личната история на сестра Уайт (написана през 1898 г.) духът на компромиса, който подготвя пътя папството отново да бъде възкачено на престола, вече беше напълно жив и действащ, защото отстъплението на протестантизма, започнало с отхвърлянето на вестта на първия ангел през пролетта на 1844 г., вече бе започнало (през 1863 г.) да навлиза върху рога на протестантния адвентизъм.

Компромисът на Пергам е представен като „двойка“ везни в третия печат. Две везни за измерване представляват нечестна мярка. Третият печат води към четвъртия печат, представен чрез „блед кон“ на „смъртта“, като така изобразява избиването на милиони от папството през Тъмните векове. „Адът“ е онова, което следва бледия кон на папството. Историята на третия и четвъртия печат е успоредна на историята на църквите Пергам и Тиатир. Компромисът на Константин беше постепенно дело; следователно духът на компромиса вече действаше в личната история на сестра Уайт, точно както беше и във времето на Павел, когато той каза, че „тайната на беззаконието вече действа“. Отстъплението, което предхожда възцаряването на папството, винаги е постепенна история, и тази „история ще се повтори. Това, което е било, ще бъде отново.“

И чух глас сред четирите животни да казва: една мярка пшеница за един динарий, и три мярки ечемик за един динарий; а маслото и виното да не повредиш. И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото животно да казва: Дойди и виж. И погледнах, и ето блед кон; и името на онзи, който седеше на него, беше Смърт, и Адът вървеше след него. И даде им се власт над четвъртата част от земята, да умъртвяват с меч, и с глад, и със смърт, и чрез земните зверове. Откровение 6:6–8.

Джеймс Уайт установи още една пророческа аномалия в седемте църкви и седемте печата. Той посочва целенасочено разграничение между първите четири църкви и последните три църкви, а след това отново същото явление в първите четири печата и последните три печата.

„Сега проследихме църквите, печатите и зверовете, или живите същества, докъдето те съответстват помежду си, обхващайки едни и същи периоди от време. Печатите са седем на брой, а зверовете — само четири. И тук може да е уместно да се отбележи, че при отварянето на първия, втория, третия и четвъртия печат се чува как първият, вторият, третият и четвъртият звяр казват: „Ела и виж“; но когато се отварят петият, шестият и седмият печат, такъв глас не се чува. Също така последните три църкви и последните три печата не съответстват помежду си като обхващащи едни и същи периоди от време, както съответстват първите четири църкви и първите четири печата. Но, както показахме, църквите, печатите и зверовете са в съгласие, като обхващат едни и същи периоди от време за пространство от почти 1800 години, докато стигнем до малко повече от половин век преди настоящето време.“ James White, Review and Herald, 12 февруари 1857 г.

Джеймс Уайт не включи факта, че същият образец съществува и в тръбите, но той действително съществува. Първите четири тръби са тръби, но последните три тръби са три скърби. Първите четири тръби представляват Божия съд над езическия Рим заради неделния

закон на Константин в 321 година, а трите скърби на тръбите представляват исляма. Първите две скърби на тръбите бяха съдилища срещу папския Рим заради неделния закон, който той въведе през 538 година, а третата скръб на тръбата е за кризата на неделния закон, която предстои в съвсем близко бъдеще.

Джоузеф Бейтс използва пионерското разбиране за последните три църкви като един-единствен символ, за да опише три съвременни църкви в периода на милеристкото движение. Цялото удареие в пасажа е поставено от Бейтс.

„По цялата земя, казва Господ: ДВЕ ЧАСТИ от нея ще бъдат отсечени и ще умрат; а ТРЕТАТА ще бъде оставена в нея. Бог казва, че ще преведе ТРЕТАТА ЧАСТ през огъня и ще я очисти. Те ще Го призват, и Той ще ги чуе. Той ще каже: „ТОВА Е МОЯТ НАРОД“; а те ще кажат: ГОСПОД Е МОЯТ БОГ.“ Първата част — Сардис, поименната църква или Вавилон. Втората част — Лаодикия, поименният адвентист. Третата част — Филадельфия, единствената истинска Божия църква на земята, защото те трябва да бъдат преселени в Божия град. Откровение 3:12; Евреи 12:22–24. В името на Исус отново ви увещавам да бягате от лаодикийците, както от Содом и Гомор. Техните учения са лъжливи и измамни и водят към пълно погубление. Смърт! СМЪРТ!!* вечна СМЪРТ!!! е по следите им. Помнете жената на Лот.“ Joseph Bates, Review and Herald, volume 1, November 1850.

В милеритската история Сардис беше църквата, която имаше име, че е жива, но беше мъртва.

И до ангела на църквата в Сардис пиши: Това казва Онзи, Който има седемте Божии Духове и седемте звезди: Зная делата ти, че имаш име, че си жив, а си мъртъв. Откровение 3:1.

Божият народ винаги има име. Името през историята от Ефес до Пергам беше християни. Името по време на папското управление беше църквата в пустинята. Името от въвеждането на утринната звезда, Джон Уиклиф, беше протестанти. Във времето на края, през 1798 година, протестантите вече бяха започнали своето завръщане към римското общение. Всичко, което тогава беше необходимо, беше изпит, който да разкрие факта, че въпреки изповядването от тях име, те вече не бяха избраната църква. През пролетта на 1844 година те стигнаха до изпита, който щеше да покаже, че вече не са църквата, която носи заветното име на Христос. Историята на Илия предоставя много подробно второ свидетелство за този факт. Когато те проявиха истинския си характер, за милеритите първоначално беше трудно да разпознаят, че протестантите бяха показали, че са станали дъщерите на Вавилон. Но милеритите в крайна сметка направиха именно това и започнаха да призовават души да излязат от тези паднали църкви в изпълнение на вестта на втория ангел. Тогава последва процес на изпитване, който щеше да накара милеритите да проявят собствения си характер. Филадельфийци ли бяха те, или лаодикийци?

Филадельфийците последваха Христос в Пресвятото място, а онези милерити, които отказаха да сторят това, проявиха характера на лаодикийците. Така откриваме логиката за

определянето от Бейтс на трите църкви като съвременници в рамките на една и съща история. Тази история се изпълни в пророческата структура на притчата за десетте девици, за която Вдъхновението ни известява, че се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката буква.

„Притчата за десетте девици от Матей 25 също илюстрира опитността на адвентния народ.“ Великата борба, 393.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката подробност, защото има специално приложение за това време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Последните три църкви представляват онези извън милеритското движение като Сардис, а онези вътре в движението представляват или Филадельфия, или Лаодикия. Тези три църкви са посочени в трета глава на Откровение, а първите четири църкви са във втора глава. Следователно, когато сестра Уайт се позовава на историята от трета глава на Откровение, тя посочва същите онези църкви, които току-що посочи Джоузеф Бейтс.

„О, какво описание! Колко много са онези, които се намират в това страшно състояние. Най-настойчиво умолявам всеки служител прилежно да изучава третата глава на Откровение, защото в нея е изобразено състоянието на нещата, съществуващо в последните дни. Изучавайте внимателно всеки стих от тази глава, защото чрез тези думи Исус говори на вас.“ Manuscript Releases, том 18, 193.

Трите съвременни църкви от милеритската история се повтарят в края на адвентизма. Джоузеф Бейтс посочваше динамиката на милеритския период и определяше Сардис като дъщерите на Вавилон, които бяха целевата аудитория на вестта на втория ангел. Той разглеждаше борбата между малкото стадо, което последва Христос в Пресвятото място на 22 октомври 1844 г., и онези, които отказаха да излязат от Светото място. Той се опитваше да призове лаодикийците да излязат от тъмнината, която бяха приели, и поне част от тяхната лаодикийска слепота се дължеше на факта, че Уилям Милър бе заел водещо място в лаодикийското движение. Това е същата борба, посочена във вестта към Филадельфия.

Ето, Аз ще направя онези от синагогата на Сатана, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги накарам да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих. Откровение 3:9.

Една религиозна криза винаги поражда две категории поклонници, както стана и при Голямото разочарование. Тогава мантията на протестантизма току-що беше отнета от Сардис, когато те се завърнаха към Рим и официално станаха дъщеря на Рим. След това мантията бе държана от милеритския адвентизъм, но скоро след това едно изпитание щеше да произведе две категории, изповядващи, че са малкото стадо. Истинско стадо и подправено стадо. Бейтс представляваше малкото стадо, което последва Христос в Пресветото място. Неговата борба беше с лаодикийците, които изповядваха, че са малкото

стадо. Като филаделфиец, борбата на Бейтс беше със синагогата на Сатана — група, която изповядваше, че е Божий народ, но лъжеше и не бяха юдеи.

Когато притчата бъде изпълнена за последен път в края на Адвентизма, ще има избран заветен народ, който е бил отминат по времето на края през 1989 г., както юдейското ръководство бе отминато при раждането на Христос, което представлява времето на края в онази пророческа история. Когато историята на Христос достигна тържественото влизане в Ерусалим, бе предобразена историята на Среднощния век от Милеритовото време. Вдъхновението многократно съпоставя ориентирният момент на кръста с Голямото разочарование от 1844 г. Юда представлява лаодикийците в историята на Христос, а апостолите бяха филаделфийците. В продължение на три години и половина след кръста филаделфийците, представени от Бейтс, се опитваха да призват лаодикийците да излязат от една паднала църква, представена от ученика Юда Искаротски.

През 1989 г. някогашният избран заветен народ отхвърли светлината, която бе разпечатана, и бе отминат. Когато настъпи първото разочарование на 18 юли 2020 г., сред онези, които по-рано изглеждаха като част от същото движение, започна процесът на изпитване. Но едната група е лаодикийска, а другата — филаделфийска. Както Юда три пъти се споразумя със Синедриона да предаде Христос преди кръста, така лаодикийците в историята след 11 септември 2001 г. ще са пропуснали три възможности да се покаят. При скоро идващия неделен закон ще се прояви също тъй сигурно, както Юда, увиснал на дърво, че лаодикийците са отделени от филаделфийците. Именно при жетвата плевелите се отделят от пшеницата. Ние бързо се приближаваме към тази жетва.

Тези истини се разпознават само тогава и само ако сме готови да разберем, че единствената библийска методология, която може да разкрие и утвърди „истината“, е „историцизмът“. Истинската методология не е претеризъм, футуризм, диспенсационализъм, woke-изъм, граматическа или историческа вещина, нито която и да било разновидност на многобройните сатанински фалшификати. Съществува широко известен израз, приписван на философ от седемнадесети век на име Жан-Жак Русо, който е бил преформулиран по много начини, но същността на мисълта е: „Заблудата има много корени, но истината има само един.“ „Истината“ е Алфа и Омега, Който е като корен из суха земя.

„Така е и с Библията, съкровищницата на богатствата на Неговата благодат. Славата на нейните истини, които са високи като небето и обхващат вечността, остава неразпозната. За огромното множество от човечеството Самият Христос е „като корен от суха земя“ и те не виждат в Него „нищо благообразно, че да Го пожелаем“. Исаия 53:2. Когато Исус беше между човеците, откровението на Бога в човешка плът, книжниците и фарисеите Му казваха: „Ти си самарянин и имаш бяс.“ Йоан 8:48. Дори Неговите ученици бяха така заслепени от себелюбието на сърцата си, че бавно разбираха Него, Който беше дошъл, за да им открие любовта на Отца. Ето защо Исус вървеше в усамотение сред човеците. Той беше напълно разбран единствено на небето.“ Мисли от планината на блаженствата, 25.

Истините, които понастоящем споделяме, трябва да бъдат разпознати в контекста на това, че израстването на истината е прогресивно през цялата история; и, което е по-важно, нашето разбиране за истината трябва да бъде поставено в контекста на Алфата и Омегата, в контекста на това, че Исус отъждествява края на едно нещо с началото на едно нещо.

Четвъртата църква е Тиатир, и тя представлява периода, през който папството владееше като петото царство на библейското пророчество — периода, през който църквата в пустинята беше в плен. Пленничеството на духовния Израил от духовния Вавилон за хиляда двеста и шестдесет години беше предобразено от пленничеството на буквалния Израил в буквалния Вавилон за седемдесет години.

„Днес Божията църква е свободна да доведе до завършек божествения план за спасението на един погинал човешки род. В продължение на много векове Божият народ търпеше ограничаване на своите свободи. Проповядването на евангелието в неговата чистота беше забранено и най-тежки наказания се налагаха на онези, които се осмеляха да не се подчинят на повелите на човеците. В резултат на това великото нравствено лозе на Господа остана почти изцяло необработено. Народът беше лишен от светлината на Божието слово. Мракът на заблудата и суеверието заплашваше да заличи познанието за истинската религия. Божията църква на земята беше също тъй действително в плен през този дълъг период на безпощадно гонение, както и израилевите чедра, държани в плен във Вавилон през времето на изгнанието.“ Пророци и царе, 714.

Седемдесетте години на плен във Вавилон са представени от църквата в Тиатир. Църквата в Тиатир е последствието, произведено от причината, която е представена от Пергам. Пергам е символизиран от император Константин, който съчета идолопоклонството с християнството. Символът на неговото идолопоклонство беше поклонението на слънцето. Библейската причина древният Израил да бъде отведен в плен за седемдесетте години на Тиатир е, че неговите царе установяваха връзки и съюзи с идолопоклонническите народи около тях в пряк бунт против Божието Слово. Бог многократно предупреждаваше Израил да не се смесва с езическите народи около него. Десетте заповеди — самото нещо, на което древният Израил трябваше да бъде пазител — изрично забраняват поклонението на идоли. Когато Господ мина край Моисей при пещерата на Хорив и му откри Своя характер, Той два пъти включи самото предупреждение, за което говорим.

И Той рече: Ето, Аз сключвам завет; пред целия ти народ ще извърша чудеса, каквито не са ставали по цялата земя, нито у който и да било народ; и целият народ, сред който се намиращ, ще види делото на Господа; защото страшно е онова, което Аз ще извърша с тебе. Пази това, което ти заповядвам днес: ето, Аз изпъждам отпред тебе амореца, ханаанеца, хетееца, ферезеца, евееца и евусеца. Внимавай за себе си, да не би да сключиш завет с жителите на земята, в която отиваш, за да не стане това примка сред тебе; но съборете жертвениците им, строшете кумирите им и изсечете ашерите им; защото не бива да се покланяш на друг бог; понеже Господ, чието име е Ревнител, е Бог ревнив. Да не би да сключиш завет с жителите на земята, и те да блудстват след боговете си, и да жертват на боговете си, и някой да те покани, и ти да ядеш от жертвата му; и да

вземеш от дъщерите им за синовете си, и дъщерите им да блудстват след боговете си, и да подтикнат и синовете ти да блудстват след боговете им. Изход 34:10–16.

Два пъти Бог предупреди древния Израил само в този откъс, а има и много други библейски свидетелства за заповедта към древния Израил да не сключва никакви завети с идолопоклонническите народи около тях. Тези компромиси започнаха с отхвърлянето от страна на древния Израил на Бога и на Неговата теокрация. Когато те пожелаха цар, Бог им позволи да имат цар и оттогава нататък мнозинството от всички царе, а най-вече всеки цар на северните десет племена, пренебрегнаха именно тази заповед. Принципът, който изискваше Израил да бъде отделен и особен сред идолопоклонническите народи около тях, бе отхвърлен и онагледен чрез компромиса, на който по-късно Константин щеше да стане символ. Пергам и Константин представят бунта на израилевите царе, които въведоха идолопоклонство в Божиата църква. Отстъплението, започнало с цар Саул, предобразяваше отстъплението на християнската църква, което доведе до пленничеството в духовния Вавилон. Свещената история, започваща от цар Саул нататък до пленничеството във Вавилон, е символизирана от църквата в Пергам. Последвалото седемдесетгодишно пленничество бе църквата в Тиатир.

Ефес представлява църквата, която излиза, за да завоюва Обетованата земя. Ефес представя времето на Моисей и избавлението на Израил от робството на Египет.

„Библията е събрала и свързала заедно своите съкровища за това последно поколение. Всички великите събития и тържествени действия от историята на Стария Завет са се повтаряли и се повтарят в църквата в тези последни дни.“ Selected Messages, book 3, 338, 339.

Историята, представена чрез избавлението от Египет, се повтаря в последните дни. Затова тя бе повторена и в милеритската история. Ето защо Сестра Уайт многократно се позовава на тази история, за да опише милеритската история. Тя съотнася Великото разочарование от 1844 година с разочарованието на евреите, когато стояха пред Червеното море, докато Фараоновата войска ги приближаваше отзад. Тя също така съотнася историята на избавлението от Египет с времето на Христос; следователно разочарованието на учениците при кръста бе предобразено чрез разочарованието при Червеното море, което също така предобразяваше Великото разочарование от 1844 година. Разочарованието при кръста представляваше началото на църквата в Ефес. Времето на Мойсей в началото на древния Израил, представено чрез църквата в Ефес, също така предобразяваше началото на съвременния Израил във времето на Христос. И двете истории са представени чрез църквата в Ефес. Истините, които тук посочваме, често са били представяни публично през годините от Future for America, така че аз просто давам общ преглед.

В историята на Христос намираме началото на новозаветния народ, който бива въздиган, докато предишният заветен избран народ бива отминаван. Историята на Христос е край на древния Израил, а в историята на избавлението от Египет, в началото на древния Израил, имаше един по-рано избран заветен народ, който беше отминат заради нов заветен народ.

В историята на Христос предишният избран народ достигна до своя окончателен завършек през 70 година с разрушението на Йерусалим. В началото, във времето на Мойсей, предишният избран народ умря в пустинята в продължение на четиридесет години, а Исус Навин и Халев станаха представители на новия избран народ, на който беше отредено да занесе вестта в Обетованата земя, както апостолите през периода на Ефеската църква занесоха евангелието на света.

Началото и краят на древния, както и началото на съвременния Израил, всички посочват прехода от един предишен избран народ към един нов избран народ. По свидетелството на двама или трима всяко нещо се установява; и всяка от тези три линии свидетели посочва развода с предишния избран народ, и тези свидетели носят подписа на Алфа и Омега, Онзи, Който възвестява края от началото. Ще има предишен избран народ, който ще бъде отминат, когато Бог встъпи в завет със сто четиридесет и четирите хиляди. Бог не е Бог на безредие; Той никога не се променя и Неговото слово никога не отпада.

Избавлението от Египет и победите, извършени от Бога чрез Исус Навин, са представени от църквата в Ефес; но на Ефес беше отредено да изгуби първата си любов. Когато Исус Навин бе положен в покой, възникна друго поколение, бележещо периода, представен от Смирна. Чудното дело на Исус Навин по очистването на Обетованата земя никога не бе напълно доведено докрай, защото народът се самозадоволи и остави делото, възложено на Исус Навин. Те изгубиха първата си любов. Този период продължи, докато Израил не отхвърли Бога и Самуил не помаза за цар Саул, като по този начин въведе църквата в Пергам.

„Вестта дойде до Смирна, църква в Мала Азия, а също и до християнската църква като цяло, през втория и третия век. Това беше време, когато езичеството правеше последния си отпор за върховенство в света. Християнството се беше разпространило с чудна бързина, докато стана познато по целия свят. Някои приеха Христовата вяра поради обръщане на сърцето, други — поради силата на приведените доводи, а трети — защото виждаха, че делото на езичеството запада, и политическата съобразителност ги отвеждаше на страната, която обещавахе да излезе победоносна. Тези условия отслабиха духовността на църквата. Духът на пророчеството, който характеризираше апостолската църква, постепенно бе изгубен. Това е дар, който довежда църквата, на която е поверен, до единството на вярата. Когато вече нямаше истински пророци, лъжливите учения се разпространиха бързо; философията на гърците доведе до лъжливо тълкуване на Писанията, а себеправедността на древните фарисеи, тъй често осъждана от Христос, отново се появи сред църквата. Основата бе положена през двата века, предхождащи царуването на Константин, за онези злини, които се развиха напълно през двата следващи века. През този период мъченичеството стана популярно в много части на Римската империя. Колкото и странно да изглежда това, то е не по-малко вярно. То беше резултат от отношенията, съществуващи между християните и езичниците.“

„В римския свят религията на всички народи беше зачитана, но християните не бяха народ, а само секта от презирана раса. Затова, когато упорстваха да изобличават религията на всички класи хора, когато провеждаха тайни събрания и се отделяха напълно от обичаите и практиките на своите най-близки роднини и най-интимни

приятели, те ставаха предмет на подозрение и често на преследване от езическите власти. Често те сами навличаха преследване върху себе си, когато в умовете на управниците нямаше дух на противопоставяне. Като илюстрация на този дух историята дава подробностите за екзекуцията на Киприан, епископ на Картаген. Когато неговата присъда беше прочетена, от слушащото множество християни се надигна всеобщ вик, които казаха: „Ще умрем с него.““

„Духът, с който мнозина изповядващи християни приеха смъртта и дори ненужно предизвикваха враждебността на правителството, вероятно имаше много общо с издаването през 303 г. сл. Хр. на указа за гонение от император Диоклетиан и неговия съуправител Галерий. Указът беше всеобщ по своя дух и беше прилаган с по-голяма или по-малка строгост в продължение на десет години.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Макар Смирна да е една от двете църкви, които не получават никакъв укор от Господа, историята свидетелства, че онези, които са били мъченически убити през онзи период от време, представляват някои, чиито подбуди са се основавали на човешки, а не на Божествени импулси. Книгата Съдии започва с посочването на смъртта на Исус Навин, и в книгата има стих, който се повтаря два пъти и който определя историята на съдиите. Вторият път, когато този стих е цитиран, е в последния стих на книгата. Първият стих на книгата отбелязва края на Исус Навин, а последният стих обобщава историята.

А след смъртта на Исус Навин стана така, че израилевите синове попитаха Господа, казвайки: Кой ще излезе пред нас най-напред против ханаанците, за да воюва против тях? ... В онези дни нямаше цар в Израил; всеки вършеше онова, което му се виждаше право в неговите собствени очи... В онези дни нямаше цар в Израил; всеки вършеше онова, което му се виждаше право в неговите собствени очи. Съдии 1:1; 17:16; 21:25.

Както и в историята на Смирна, „аз“-ът беше първостепенна тема от началото до края. Понеже нямаша цар, те решиха да вършат каквото сами пожелаят. Липсата на ръководство беше онова, което Хаскел посочи в историята на Смирна и което бе представено чрез отсъствието на действащия Дух на пророчеството. И в двете истории липсата на ръководство отвори вратата решенията да бъдат вземани въз основа на собствените подбуди на човека. Ефес представлява избавлението от Египет. Историята, записана в книгата Съдии, е представена от църквата в Смирна. Периодът от цар Саул до вавилонския плен е представен от църквата в Пергам, а пленът във Вавилон е представен от църквата в Тиатир.

В съгласие с явлението, установено от пионерите, в църквите, печатите и тръбите има разделение на четири и три; и първите четири църкви в историята на древния Израил започват с египетския плен и завършват с вавилонския плен, защото Алфа и Омега винаги отъждествява края с началото. Първите четири църкви в историята на съвременния Израил започват с подчиняването на юдеите под римска власт, а четирите църкви завършват с подчиняването на духовните юдеи под духовния Рим за хиляда двеста и шестдесет години.

След Тиатир следваше Сардис, която започна, когато те излязоха от вавилонския плен, прообразно представен от Тиатир. Сардис е църквата, която имаше име, че е жива, но не беше жива. Нейното изповядване на живот беше лъжа. Достатъчно интересно е, че от всичките седем църкви именно думата Сардис няма определение. На Сардис са били приписвани определения въз основа на контекста на историята и стиховете, но няма етимологично определение на името. Тя има име, но няма.

„Но вторият храм не се беше изравнил с първия по великолепиe; нито беше осветен от онези видими знаци на Божественото присъствие, които съпътстваха първия храм. Нямаше проява на свръхестествена сила, която да отбележи неговото освещаване. Не се видя облак на слава да изпълни новоиздигнатото светилище. Не слезе огън от небето, за да погълне жертвата върху олтара му. Шекина вече не обитаваше между херувимите в пресветото място; ковчегът, умилостивилището и плочите на свидетелството не се намираха в него. Не се чу глас от небето, който да извести на допитващия се свещеник волята на Йехова.“ Великата борба, 24.

След вавилонския плен те възстановиха Йерусалим и храма. Тогава отново имаха име, защото Бог бе обещал да положи името Си в Йерусалим. Но Неговото име представлява Неговия характер, а отсъствието на Неговото лично присъствие показваше, че те имаха името, което представлява живот, но в действителност вече нямаха присъствието, което поражда живот. Всичко, което всъщност имаха, беше изповядване и преструвка.

Последният глас в Сардис обеща за един Илия, който щеше да дойде преди великия и страшен ден Господен. За древния Израил разрушението на Ерусалим беше великият и страшен ден Господен. Поради тази причина сестра Уайт посочва разрушението на Ерусалим през 70 сл. Хр. като илюстрация на великия и страшен ден Господен, представен чрез седемте последни язви. Църквата на Филадельфия започна с гласа на Йоан Кръстител, който викаше в пустинята, като по този начин предобразяваше гласа на Уилям Милър. Гласовете на Йоан Кръстител и Уилям Милър представяха лаодикийската вест на един народ, който вярваше, че всичко е наред, когато всъщност всичко беше съвсем погрешно. И Йоан Кръстител, и Уилям Милър положиха брадвата при корена на дървото. Вестта към Сардис беше, че има „няколко имена дори в Сардис, които не са осквернили дрехите си; и те ще ходят с Мене в бяло, защото са достойни“. Йоан Кръстител и Уилям Милър представляват онези, които излязоха от времевия период, представен от Сардис, и бяха достойни да ходят с Христос.

„Хиляди бяха доведени да приемат истината, проповядвана от Уилям Милър, и Божии служители бяха издигнати в духа и силата на Илия, за да прогласят вестта. Подобно на Йоан, предтечата на Исус, онези, които проповядваха тази тържествена вест, се чувстваха принудени да положат брадвата при корена на дървото и да призват хората да принасят плодове, достойни за покаяние. Тяхното свидетелство бе предназначено да разтърси и силно да въздейства върху църквите и да прояви истинския им характер. И когато тържественото предупреждение да бягат от идващия гняв бе провъзгласено, мнозина, които бяха свързани с църквите, приеха изцеляващата вест; те видяха своите

отстъпления и с горчиви сълзи на покаяние и дълбока душевна мъка се смириха пред Бога. И когато Божият Дух слезе върху тях, те помогнаха да се издигне викът: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава; защото настана часът на Неговия съд.““ Ранни писания, 233.

Седемте църкви от Откровение представят историята от апостолите до Второто пришествие на Христос, а седемте църкви представляват също и историята на древния Израил от пророк Моисей до първото пришествие на Христос.

„Изпитанията на израилевите чада и тяхното отношение непосредствено преди първото идване на Христос илюстрират положението на Божия народ в неговата опитност преди второто идване на Христос.

„Сатанинските примки са поставени за нас също така действително, както бяха поставени за израилевите чада непосредствено преди влизането им в ханаанската земя. Ние повтаряме историята на този народ.“

„Тяхната история трябва да бъде за нас тържествено предупреждение. Никога не бива да очакваме, че когато Господ има светлина за Своя народ, Сатана ще стои спокойно настрана и няма да положи никакво усилие, за да им попречи да я приемат. Нека внимаваме да не отхвърлим светлината, която Бог изпраща, понеже тя не идва по начин, който ни угажда.... Ако има някои, които сами не виждат и не приемат светлината, нека не застават на пътя на другите.“

„Призовавам днес небето и земята за свидетели против вас, че ви предложих живота и смъртта, благословението и проклятието; затова изберете живота, за да живеете и ти, и потомството ти; за да любиш Господа, твоя Бог, и да слушаш Неговия глас, и да се прилепиш към Него; защото Той е твоят живот и дължината на дните ти; за да живееш в земята, която Господ се закле на бащите ти, на Авраам, на Исаак и на Яков, да им я даде.“

„Тази песен не беше историческа, а пророческа. Макар да разказваше за чудните Божии дела спрямо Неговия народ в миналото, тя също така предвъзвестяваше великите събития на бъдещето, окончателната победа на верните, когато Христос ще дойде втори път в сила и слава.

„Апостол Павел ясно заявява, че опитността на израилтяните в техните пътувания е била записана за ползата на онези, които живеят в тази епоха на света, онези, върху които са дошли краищата на света. Ние не считаме, че нашите опасности са по-малки от тези на евреите, а по-големи.“ Healthful Living, 280, 281.

Избавлението от Египет е представено от църквата в Ефес, а символът на църквата в Ефес в тази история беше Исус Навин. След като онези, които Бог изведе от Египет, не издържаха десет последователни изпитания, Господ отне завета от бунтовниците и го даде на Исус Навин и Халев.

Кажете им: Заклевам се в живота Си, казва Господ, че както говорихте в ушите Ми, така ще сторя и на вас: труповете ви ще паднат в тази пустиня; и всички от вас, които бяхте преброени според целия ви брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен, несъмнено няма да влезете в земята, за която се заклех да ви направя да живеете в нея, освен Халев, сина на Ефония, и Исус Навиев, сина на Навин. Числа 14:28–30.

Сестра Уайт посочва, че Исус Навин и Халев представляват онези, „върху които са дошли последните времена на света“, които „сключват завет с Бога чрез жертва“.

„За наша поука, върху които са настъпили краищата на света, бе записана тази история. Колко често Божият народ днес преживява отново опитността на израилевите чедра! Колко често те роптаят и се оплакват! Колко често отстъпват назад, когато Господ им заповядва да вървят напред! Божието дело страда поради липсата на мъже като Халев и Исус Навин, мъже на вяроност и непоколебимо доверие. Бог призовава мъже, които ще Му се отдадат, за да бъдат проникнати от Неговия Дух. Делото на Христос и на човечеството изисква осветени, себеотрицателни мъже, мъже, които ще излязат вън от стана, носейки укор. Нека бъдат силни, храбри мъже, годни за достойни начинания, и нека сключат завет с Бога чрез жертва.“ Review and Herald, 20 май 1902 г.

Заветът, който се подновява, както е представен чрез подновяването на завета с Исус Навин и Халев, е заветът със сто четиридесет и четирите хиляди и голямото множество. Той се подновява, след като първоначалният избран от завета народ е отхвърлен от Бога и е определен да умре в пустинята. Заветът със сто четиридесет и четирите хиляди се осъществява в същата тази история, в която един по-ранен избран народ е отхвърлен.

Ефес означава желан, и делото, извършено както от Исус Навин, така и от ранната църква, беше „желано“. Когато Исус Навин въведе Божия народ в Обетованата земя, той излезе, побеждавайки. Първият печат върви успоредно с Ефеската църква и е представен от бял кон, който излиза, побеждавайки. Това беше вярно както за Исус Навин, така и за апостолската църква. Първият печат върви успоредно на Ефеската църква както в древния, така и в съвременния Израил.

Смирна произлиза от думата „смирна“, която е масло, използвано за балсамиране на мъртвите. Вторият печат е представен чрез червен кон, на когото бе даден „голям меч“ и „власт“ да отнеме „мира от земята“, което означаваше, че хората в тази история щяха „да се избиват един друг“. Вторият печат върви успоредно с църквата в Смирна и представлява властта, дадена на Божиите врагове, която им позволява да надвият и убият Божия народ. Това се изпълни в периода след апостолската църква, а също и в историята на Съдиите. И в двете истории Бог допусна сили извън Божия народ да донесат война и смърт върху Неговия народ. В апостолската църква тази война беше подбудена от отхвърлянето на Христовата религия, която в предишния период на Ефес бе непобедима, докато носеше евангелието на света. Подбудата на враговете на Божия народ в периода на Съдиите се основаваше на предишния период на Ефес, когато Бог яви силата Си над Египет и над следващите народи, които Исус Навин бе използван да покори. Вторият печат върви успоредно с църквата в Смирна както в древния, така и в съвременния Израил.

Пергам означава „укрепена цитадела“ и по този начин представлява замък на цар. Третият печат върви успоредно с Пергам и представя историята, в която човешкият съд се извършва от земните царе в противопоставяне на Божия съд. Следователно мярката, или съдът, който е представен от „двата“ кантара, претеглящи „пшеницата“, „ечемика“, „елея“ и „виното“, обозначава царска човешка власт, която винаги е несъвършена по отношение на Божия съд. Помнете, че честното измерване или честното претегляне не изисква два кантара. Двата кантара представляват неравен съд.

„Ечемикът“ е символ на приноса на „първия плод“ на пасхалния празник, а „пшеницата“ е символ на приноса на „двата възвявани хляба“ на празника Петдесетница. „Маслото“ е символ на Светия Дух, а „виното“ е символ на учението. Пергам в периода на древния Израил е времето на склонните към компромис царе на Израил, които довеждат съд над Божията система на поклонение, представена чрез периода от Пасхата до Петдесетница. Истините на Божието слово са представени чрез „виното“ и „маслото“. И в древния, и в съвременния Израил църквата в Пергам е периодът, когато Сатана се опитва да постигне онова, което не е могъл да извърши чрез проливане на кръв в историята, представена от Смирна. В Пергам Сатана се опитва да унищожи Божия народ и Божията истина чрез компромис, а не чрез проливане на кръв, както е представено в Смирна. Компромисът на царете на древния Израил е предобраз на компромиса на Константин в съвременния Израил.

Тиатир означава „жертва на съкрушение“ и говори за духа на мъченичество, който Бог дава на Своя народ, който бива убиван заради Неговото име. Жертвата на съкрушение представя готовността да се служи на Христос при тежки обстоятелства, както е представено от Даниил, Седрах, Мисах и Авденаго по време на седемдесетгодишния плен; и тя също така представя жертвата на валденсите, хугенотите и други, които бяха измъчвани, хвърляни в тъмница, оклеветявани и убивани от папската власт през историята на хилядата двеста и шестдесетте години. Четвъртият печат върви успоредно с църквата в Тиатир и представя гонението от древния Вавилон срещу древния Израил и гонението от съвременния Вавилон срещу съвременния Израил. Историята и на двата плена най-напред изискваше отстъпление от истината, което извършиха царете на Израил и император Константин. И двете подготвиха пътя за период, представен от Тиатир.

Сардис няма никакво значение, съответстващо на това, че изповядва име, но това изповедание е лъжа. Присъствието на Шекина никога не се прояви във втория храм. Присъствието на Христос никога не се прояви в историята на Сардис. Реформацията на Тъмните векове по същество беше поредица от една крачка напред и две крачки назад. Делото, което историята на Сардис трябваше да извърши в Протестантската реформация, никога не беше доведено до завършек.

Филаделфия означава братолюбие и е невъзможно да обичаш брат си, ако преди всичко не обичаш Бога.

Ако някой каже: Любя Бога, а мрази брата си, той е лъжец; защото който не люби брата си, когото е видял, как може да люби Бога, Когото не е видял? И тази заповед имаме от

Него: който люби Бога, да люби и братя си. 1 Йоан 4:20, 21.

Филадельфия представлява църквата, която обича Бога, и поради тази причина срещу Филадельфия не е отправено никакво осъждане или порицание.

И до ангела на църквата във Филадельфия напиши: Това казва Оня, Който е свят, Който е истинен, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори; защото имаш малко сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето име. Ето, ще направя ония от синагогата на Сатана, които казват, че са юдеи, а не са, но лъжат; ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти, и да познаят, че Аз те възлюбих. Понеже си опазил словото на Моето търпение, и Аз ще те опазя от часа на изкушението, който ще дойде върху цялата вселена, за да изпита живеещите по земята. Ето, ида скоро; дръж здраво онова, което имаш, за да не ти отнеме никой венеца. Оня, който побеждава, ще направя стълб в храма на Моя Бог, и той никак няма вече да излезе вън; и ще напиша върху него името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; и ще напиша върху него Моето ново име. Откровение 3:7–12.

На Филадельфия е даден „ключът на Давид“, а във филадельфийската история на древния Израил им е даден Синът Давидов, което, наред с друго, представлява пророческия принцип на Алфа и Омега, първият и последният. Този ключ представлява методологията на „историцизма“. В периода, представен от филадельфийската църква в края на древния Израил, самият Автор на библейското пророчество беше ключът. В периода, представен от филадельфийската църква в милеритската история, на Уилям Милър беше даден ключът. В тези две истории Христос се занимаваше с юдеи, които мислеха, че са Авраамови синове, но не бяха. Милър се занимаваше с протестанти, които мислеха, че са духовни юдеи, но не бяха.

Който има ухо, нека слуша какво Духът казва на църквите. Откровение 3:13.

Лаодикия означава народ, съден, и лаодикийците, юдеите от времето на Христос, в крайна сметка бяха съдени през 70 сл. Хр. при разрушението на Ерусалим. Окончателният съд над отстъпилото протестантство се извършва в кризата на неделния закон, но те срещнаха своя съд, когато отхвърлиха вестта на първия ангел през пролетта на 1844 г., и тогава бяха божествено обявени за дъщерите на Вавилон. Тези паднали протестанти са прообраз на лаодикийския адвентизъм в последните дни на следствения съд.

Сега по същество разгледахме няколко различни начина, по които седемте църкви от Откровение могат правилно да бъдат разбрани като пророчески символи и впоследствие пророчески приложени. Но те трябва да бъдат разбрани и приложени в контекста на пророческите правила, „които са ни дадени от най-висшия авторитет“.

Посланията до седемте църкви бяха послания, дадени на седемте църкви, които съществуваха, когато Йоан записа тези послания. Посланията до седемте църкви дават наставление и предупреждение за всички църкви през цялата история. Посланията до

седемте църкви дават наставление и предупреждение за отделните християни през цялата история. Седемте църкви представят историята на християнството от времето на апостолите до края на света. Седемте църкви представят историята на древния Израил от времето на Мойсей до разрушаването на Йерусалим през 70 г. сл. Хр. Седемте църкви могат да бъдат разпознати и приложени, като се установи разграничението между първите четири църкви и последните три църкви.

От шестте различни пророчески приложения, които установяваме, същите приложения са представени и в седемте печата.

Ще разгледаме тези истини в следващата статия.